

Bram met de boomstam

Op een zonnige middag lopen Bram – acht jaar - en ik langs een grote weg. Bram heeft ervoor gekozen om ‘onze’ tijd te besteden aan een wandeling naar zijn vriend Mohammed. Hij kent Mohammed uit het busje waar hij iedere dag door wordt opgehaald en thuisgebracht. Mohammed woonde vlakbij, maar is nu verhuisd naar zo’n drie kilometer verderop.

Ik heb getracht Bram uit te leggen dat de afstand naar Mohammed en terug niet te wandelen is in een uur en een kwartier – want dat is de tijd die we wekelijks hebben – en dat er dan al helemaal geen tijd overblijft om te spelen. Mijn poging heb ik snel gestaakt; ik ken Bram inmiddels goed genoeg om te weten dat wanneer hij eenmaal een idee in zijn hoofd heeft, er heel wat aan te pas moet komen om ‘m er vanaf te praten.

Onderweg gebeurt er veel. Bram moet plassen en duikt de bosjes in. We horen onbekende kinderen in de struiken en Bram maakt een praatje. Als hij weer verschijnt vertelt hij me dat hij na het weekend een hut met hen gaat bouwen. Ook komen we van alles tegen. Bekertjes, elastiekjes, zakjes en stokken. Met in iedere hand een stok, zien we ‘m liggen: de koning der stokken. Een stam die bedoeld is om een boom te steunen, zo één met een zwarte, rubberen band eraan.

We zijn nog op de heenweg en hoe graag Bram deze ‘stok’ ook mee zou willen nemen, hij beseft dat het wat ver gaat om ‘m eerst vooruit te slepen en daarna terug mee naar huis te nemen. Vijf minuten later, als we op tweederde van de route zijn, vertel ik Bram dat we over vijf minuten aan de terugtocht moeten beginnen. Hij beseft dat we niet meer op tijd bij Mohammed aan gaan komen. ‘Zullen we dan maar nu meteen omdraaien?’ vraagt hij. Ik stem in.

Natuurlijk is de stam – in tien minuten - door niemand anders meegenomen en Bram besluit zijn andere twee stokken aan de kant te gooien en al zijn energie te gebruiken voor het verplaatsen van deze super stok. Hij probeert verschillende technieken. Met veel krachtsinspanning gooit hij ‘m op zijn schouder. Dit blijkt hij echter niet lang vol te houden en uiteindelijk sleept hij de stam aan de rubberen band mee richting huis.

Al gauw vraagt hij: ‘wil jij mij helpen?’. ‘Nee, dat wil ik niet,’ antwoord ik hem. ‘Waarom dan niet?’ vraagt Bram terwijl hij zijn pas inhoudt en me met een hulpeloos gezicht aankijkt. ‘Weet je Bram, ik had je straks kunnen vertellen dat we het niet eens zouden halen om het huis van Mohammed te bereiken, maar dat zou geen nut hebben, want jij wilt het toch zelf ervaren. Nu kan ik je vertellen dat je de stam ergens op de route zult moeten achterlaten, dat het geen doen is om ‘m helemaal naar je huis te verplaatsen, maar daar zul je weer niet naar luisteren, dus laat ik het je opnieuw maar zelf ervaren.’

Zuchtend, soms klagend, loopt Bram verder. Ik moet lachen in mijzelf. Ik vind het aandoenlijk om hem zo zijn best te zien doen. Soms grinnik ik even hardop.

Dan zijn we er. De stam is er ook. Ik heb ‘m met geen vinger aangeraakt. Bram rent naar binnen en vertelt zijn moeder uitgelaten:

‘Mama, kijk eens in de achtertuin, die stam hem ik helemaal zelf hier naartoe gesleept!’